

Sygn. akt I C 484/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 06.02.2018 r. w Giżycku

sprawy z powództwa (...) SA w B.

przeciwko E. B.

o zapłatę

I. Powództwo oddała.

II. Zasądza od powoda (...) SA w B. na rzecz powoda E. B. kwotę 4.967,16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 484/17

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego E. B. kwoty 14.390,12 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Powód oparł roszczenie na zawartej z pozwanym w dniu 23.12.2015 r. umowie pożyczki nr (...) oraz podpisanym przez pozwanego dnia 23.12.2015 r. wekslu, zgodnie z którym pozwany zobowiązał się do zapłaty dnia 7.06.2016 r. kwoty 15.890,12 zł. Podniósł przy tym, że dnia 8.05.2016 r. wezwał pozwanego do wykupu weksla, jednak pozwany wpłacił na konto powoda kwotę 1.500 zł i zaprzestał spłacania reszty roszczeń.

Pozwany E. B. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Twierdził, iż nie jest stroną umowy pożyczki, z której strona powodowa wywodzi dochodzone roszczenie. Przeczył również, by podpisał weksel na zabezpieczenie spłaty zobowiązania wynikającego z owej umowy pożyczki. Podniósł, że sporną umowę pożyczki oraz weksel podpisał jego syn Ł. B. i został w tym zakresie oskarżony o popełnienie przestępstwa.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23.12.2015 r. doszło do zawarcia ze stroną powodową (...) S.A. z siedzibą w B. umowy kredytu nr (...) - (...) na nazwisko E. B.. Na zabezpieczenie zwrotu pieniędzy został wystawiony weksel własny in blanco, podpisany na nazwisko strony pozwanej.

(**dowód** : kserokopia weksla- k. 3, umowa pożyczki nr (...) - k. 47-55, deklaracja wekslowa- k. 56, wnioski o udzielenie pożyczki- k. 68-70, decyzja o waloryzacji emerytury- k. 71, kopia dowodu osobistego E. B.)

Wyrokiem z dnia 13.11.2017 r., sygn. II K 128/17 tut. Sąd uznał Ł. B. za winnego tego, że w dniu 23.12.2015 r. w G., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela strony powodowej m.in. co do zamiaru spłaty pożyczki, tożsamości pożyczkobiorcy zawarł umowę

pożyczki nr (...) na kwotę 12.516 zł na nazwisko B. E., którego podpis podrobił, a następnie nie wywiązał się z warunków umowy w zakresie spłaty pożyczki. W/w wyrok uprawomocnił się w dniu 21.11.2017 r.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku i pożyczkodawca powinien udowodnić wykonanie tego świadczenia, natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Rodzaj obowiązków, świadczeń stron umowy pożyczki determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, sygn. akt I ACa 394/06, LEX nr 2985770).

W kontekście powyższego należy uznać, że na pożyczkodawcy, który dochodzi zwrotu udzielonej pożyczki, spoczywa ciężar udowodnienia, iż doszło zawarcia umowy, na podstawie której zobowiązał się on przenieść na rzecz pożyczkobiorcy określoną ilość pieniędzy, a zobowiązanie w tym przedmiocie zostało przez niego wykonane. Tak więc to powód obowiązany był wykazać, że między nim a pozwanym E. B. jako pożyczkobiorcą doszło do zawarcia umowy pożyczki i nastąpiło wydanie przedmiotu pożyczki.

Rozstrzygając powyższą kwestię sporną Sąd dostrzegł, że wyrokiem z dnia 13.11.2017 r., sygn. II K 128/17 tut. Sąd uznał Ł. B. za winnego tego, że w dniu 23.12.2015 r. w G., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela strony powodowej m.in. co do zamiaru spłaty pożyczki, tożsamości pożyczkobiorcy zawarł umowę pożyczki nr (...) na kwotę 12.516 zł na nazwisko B. E., którego podpis podrobił, a następnie nie wywiązał się z warunków umowy w zakresie spłaty pożyczki.

Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Z przywołanego przepisu wynika, że sąd w postępowaniu cywilnym jest związany ustaleniami sądu karnego co do faktów, które stanowiły znamiona przypisanego sprawcy przestępstwa. Związanie dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia dotyczących czasu i miejsca, tj. elementów stanu faktycznego przestępstwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005r., sygn. akt III CK 642/04, LexPolonica nr 1825404).

Prawomocnie zapadły w sprawie II K 128/17 przeciwko Ł. B. wyrok sądu karnego stał na przeszkodzie przyjęciu w niniejszym postępowaniu faktów czy okoliczności, które pozostawałyby w sprzeczności z tym wyrokiem i podważałby znamiona przypisanego wymienionemu czynu. Treść wyroku skazującego nie pozostawia żadnych wątpliwości – z opisu przypisanego Ł. B. czynu wynika, że podrobił on na umowie pożyczki z dnia 23.12.2015 r. podpis pozwanego, a więc pożyczkobiorcy wskazanego w umowie. W kontekście prawomocnego wyroku skazującego została podważona autentyczność dokumentów, na których powód powoływał się jako podstawę faktyczną dochodzonego pozwem roszczenia. W konsekwencji nie można było przyjąć, aby pozwany zawarł umowę, na mocy której zaciągnął pożyczkę, a której zwrotu powód aktualnie się domaga.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd uznał, że w toku niniejszego procesu nie zostało wykazane, aby powód posiadał skuteczną i wymagalną wobec pozwanego E. B. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki. W tym stanie rzeczy Sąd oddalił powództwo o zwrot pożyczki jako bezzasadne i nieudowodnione, o czym orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., stosownie do wyniku sprawy. Powód jako przegrywający sprawę jest obowiązany zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Do kosztów tych zaliczono wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4.800 zł oraz zwrot kosztów dojazdów pełnomocnika z O. do G. w kwocie 167,16 zł, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji.